

**שמחת תורה
אמיתית**

למעלה מ-50,000 לומדי ונבחני תורה שבכתב, שמחים ורוקדים השנה עם התורה באמת
אל תישאר מאחור - הצטרף עכשיו למהפכה ותתחיל את התורה מבראשית!

אל תפספס את היסוד - הצטרף ללימוד יומי מתוק וקבוע בחומש ורש"י:

02.500.20.18
TSO25002018@GMAIL.COM

נילון שבועי עשיר בתוכן | ניוולטר יומי מרחק | מערכת מבחנים יומיים ושבועיים | מערכת
שיעורים במגוון שפות וסגנונות | מדור זמורז' שעשועי | הרצאות ענק ומתן שכרה בצדה

אמרי שפר "תכט"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשי הקשר שלכם או כתובות של מעוניינים בעלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אך הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

אדם משקיע את רוב זמנו ומרצו בעולם הזה, ושוכח שימי שנתינו בהם הוא רק 70 שנה שביחס לעולם הנצח זה כמה דקות בודדות... במה אם כן כדאי להשקיע?!... שלא נגיע לאחר 120 שנה ונהיה ללעג וקלס לאור השקעתנו בפרוזדור והזנחה פושעת בטרקלין... הבה נשקיע במקום נכון. נרגיש גרים כאן וממילא נקבל מעמד תושב בעוה"ב...

אהבה היא מאלה הדברים שאין להם שיעור, ורצון התורה הוא שהאדם יחבב את אשתו בכל אפשרותו ויכבדה, ולכן רצו המלאכים לחבבה עוד יותר על בעלה, והרגישו את זה בשאלתם "איה שרה אשתך" כדי להגיע לתשובה המבוקשת שהיא "באהל", להראות על מידותיה הנעלות. מוכח מכאן מה גדולה היא המצוה לחבב אשה על בעלה ולהגדיל החיבה עוד יותר.

אחת מהטרגדיות האנושיות הגדולות ביותר היא תופעת בזבז הזמן. מובן שקיימות הדרכים הרגילות והמקובלות לבזבז אותן: רכילות. עיסוק בבדיחות טיפשיות. צפייה בתכניות חסרות תכלית בטלוויזיה וכו'. אך קיימות גם דרכים הרבה יותר סמויות לבזבז זמן. אני זוכר שראיתי פוסטר שהיה תלוי על הקיר בחנות בגדים מסוימת: "בגדים שיתאימו לאורח החיים העסוק שלכם". הפוסטר הזה פנה ישירות לנטייה האנושית להיות עסוקים כל הזמן. אם אנחנו עסוקים, אנחנו מרגישים חשובים. אבל מה אנו באמת מצליחים להשיג וליצור? דמיינו לעצמכם מצבה שעליה כתוב: "האדם הזה מילא מטלות רבות בחייו". האם משמעות החיים היא לא יותר מאשר "להיות עסוקים"?

אין איסור ללבוש חולצה קצרה ואפילו המשמש כשליח ציבור רשאי ללבוש חולצה קצרה והוא שלא תהיה הזרוע מגולה (יחווה דעת ד ח) תלמידי חכמים ובני תורה צריכים להקפיד להתלבש יותר בצניעות כמו שכתב הרמב"ם (דעות ה א) החכם ניכר בחוכמתו ובדעותיו והוא מובדל בהם משאר העם. וראוי לכל אחד להתנהג במידת תלמיד חכם (ילקו"י סי' ב).

אין להשתמש בכל מיני סקייטים בשבת כגון רולר בלייד'ס, 'סקייט בורד' וכדומה משום עובדין דחול שעיקר פעולתם הוא לצורך ספורט האסור בשבת.

אַל תְּבַיֵּט אַחֲרֶיךָ (יט, יז) אל תתעסק בהתבוננות על החטאים שלך בעבר, אלא תתמקד בעיקר לתקן את מעשיך מכאן ולהבא. (אמרי יהודה, ברעז'אן)

אנו חיים היום בעולם צבעוני ורועש אשר את חושינו מטשטש. אנחנו נפעלים ומתפעלים מחיצוניות ומתעלמים מהמציאות, ואיננו שופטים את הסביבה כפי מה שהיא באמת. אנחנו לא מחשיבים את האדם על פי איכותו הפנימית ועוצמתו הנפשית ומידותיו התרומיות, אלא על פי עוצמתו הגשמית החברתית והכלכלית. כל אדם פופולארי המְשׁוֹןֵק חברתית ועושה רעש ורושם גדול - מעמדו אצלנו ממריא לשחקים והאיש הופך ללהיט ואנו מקרקרים סביבו ומחפשים את קרבתו, גם אם האיש מרוקן מכל תוכן אמת ויש לו אופי עם הרבה דופי, ומידותיו מעוותות ודלות. כל מי שהגיע לכיסא רם ונישא וזכה להשיג את תואר ראש הממשלה או נשיא המדינה או פקיד מס הכנסה - הופך בעינינו לרם ונשגב. כל גביר אדיר וגנרל נדיר וטייס בכיר - מוערכים בעינינו עד דלא ידע, כאילו שהחיצוניות שלהם משקפת את נשמתם ופנימיותם, ומעידה על אצילותם וטוהר מידותיהם. כמו כן, כאשר ראש ההמשלה הושלך - והנשיא מכיסאו הודח - וארנקו של הגביר הפסיק להיות מנופח, מאותו רגע כל חינום וזוהרם הופכים להיסטוריה ואף אחד כבר לא מתעניין בהם, ונסתם ונחתם הגולל על כבודם והערצתם. שורה תחתונה: אנחנו לא מכבדים כלל את האדם בגלל שהוא באמת איכותי ושווה, אלא בגלל סיבות אחרות. כבוד, פופולאריות, עושר וכו'. זו הסיבה שכאשר מעמדו נזרק ונשחק והוא כבר לא מְשׁוֹןֵק, אף אחד לא זוכר את המסכן... הוא כבר לא "אורח כבוד" באירועים חברתיים, ובין רגע הוא הופך להיות כמו כולם (במקרה הטוב). כך הוא טבעו של עולם וכך חיים כולם, מי יותר ומי פחות.

אסרו הפוסקים לרכוב על אופניים בשבת אפילו במקום שיש עירוב, ומשום כמה טעמים. בעיקר משום 'עובדין דחול', 'שלא יהא הילוכך של שבת כהילוכך בחול' (גמ' שבת דף קי"ג ע"א), ומאחר שעיקר ייעודם הוא כדי להגיע לעבודה או לצרכי ספורט (חוט שני ח"ג ס"ח), וכן משום חשש תחומין שמא בטעות יצא מתחום שבת (כף החיים), ועוד משום שמא תיווצר תקלה באופניים כמו ששכיח בהם כגון פנצ'ר או תקיעת השרשרת וכדומה ויבוא לתקנו בשבת (שש"כ פט"ז אות י"ח)

אשרי הילדים שגדלים בבית של מכניסי אורחים! סופגים אוירה של נתינה, רוח של התנדבות, תחושה כי 'לא הכל שלי'. אלה המשפחות שגרות ליד בתי חולים (ולא מקימים עמותה נוצצת...) או משפחות שמארחות 'בעלי שמחה' מחוץ לעיר. משפחות שמזמינות בחורי ישיבה 'בני חו"ל' לסעודות שבת... אירוח גלמודים...

בְּחִזְרַת תְּפִלַּת שְׁלִיחַ הַצְּבוּר, כִּינּוֹן שְׁשֻׁלִיחַ הַצְּבוּר כְּבָר הַתְּפַלֵּל בְּפָנָי עֲצָמוּ בְּלַחַשׁ וְאֵינוֹ חוֹזֵר אֶת הַתְּפִלָּה רַק בְּשִׁבְלֵי הַשּׁוֹמְעִים, לְכֵן צְרִיכִין שְׁיֵהִיו דּוֹקָא תְּשַׁעָה שׁוֹמְעִין וְעוֹנִין, שְׁלֹא תִהְיֶינָה בְּרִכוֹתָיו לְבִטְלָה (וְלֹא דָמִי לְמָה שְׁכָתוּב סִימֵן ט"ו סְעִיף ז'), וְלִכֵּן כְּשֵׁישׁ מִנֵּן מְצַמְצֵם, צְרִיכִין לְהִשְׁגִּיחַ שְׁלֹא יִתְחִיל שְׁלִיחַ הַצְּבוּר חִזְרַת הַתְּפִלָּה, עַד שִׁיגְמְרוּ כֻלָּן תְּפִלוֹתֵיהֶן שְׁיִוָּכְלוּ לְעֲנוֹת:

בכמה מקומות בגמרא נקרא אדם סוחר בשם 'שמעאלי'. אברהם חשד אותם שהם סוחרים המשתחוים לאבק רגליהם, כלומר: הם מאמינים שמרוצת רגליהם למסחר עד שמעלים אבק, היא הגורמת להם לצבור הון ועושר. (הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא ז"ע)

בטבעם, ילדים רכושניים, עד שחז"ל קבעו שאינם 'בני מחילה' לוותר על רכושם החומרי. החינוך היהודי השורשי כולל חינוך להכנסת אורחים, לצדקה, לתת. עלינו לדבר איתם על זה! מלמדים ומסבירים דברי המשנה (אבות פרק ג) "תן לו מְשָׁלוּ, שְׂאִתָּהּ וּשְׁלַךְ שְׁלוֹ!". אתה לא נותן 'שלך'. זה בכלל לא שלך, זה שלו! של הקב"ה! ומי אמר משנה זו? רבי אלעזר איש ברתותא.

נאה דורש ונאה מקיים! הגמרא מספרת (תענית כד) כשהיה פוגש גבאי צדקה היה נותן להם כל אשר בידו, עד שהם החלו להתחמק ממנו, שלא ייתן כל רכושו.

ביום התענית בין בתענית צבור בין בתענית יחיד, אומרים בתפלת המנחה בברכת שמע קולנו, עננו. וכשמגיע לבכל עת צרה וצוקה, יסים כי אתה שומע וכו'. ואם שכח מלומר עננו, אם לא נזכר עד לאחר שאמר את השם מברכת שומע תפלה אינו חוזר ואומר, אלא לאחר שגמר כל התפלה לאחר אלהי נצור, קדם שיעקר רגליו אומר עד בכל עת צרה וצוקה, ומסים יהיו לרצון וכו'. ואם לא נזכר עד לאחר שיעקר רגליו, אינו אומר עוד כלל:

בלוני אוויר שמכניסים בהם אוויר והדרך לעשות בהם קשר, אסור לנפחם בשבת בחשש שמא יעשו קשר של קיימא, וממילא הרי הם גם מוקצה בשבת (קצוה"ש סי' ק"י בבדה"ש סקט"ז), אמנם ילדים אשר דרך משחקם למלאות ולרוקן את האוויר בלא לעשות בהם קשר, אפשר להם לשחק איתם, ויש לה זהירם שלא יעשו קשר (שו"ת באר משה ח"ב סי' כ.)

בקדשה יזהר כל אחד לכוון רגליו שיהיו שתיהן ביחד כאלו הן רגל אחת (כמו שפתיב, ורגליהם רגל ישרה), וכשאומרים קדוש קדוש, וכן ברוך ומלך, מרים גופו ועקבו למעלה. ונוהגין לשא העינים למרום, וטוב שתהיינה סגורות:

ב"ה חיים חיי נוחות, ניסיון העושר תופס את מקום ניסיון העוני, אך עליהם להבין את מטרת היגיעה, ואת הסיפוק העצום הבא לאחר מאמץ. אין להשוות טעמה של עוגת אינסטנט לטעמה המשובח של מאפה מושקע. באבות דרבי נתן (פ"ג) שנינו יפה דבר אחד בצער – ממאה שלא בצער. כאשר מי הבאר לא עלו לקראת רבקה הרי זה לטובתה. כאשר אנו נדרשים לשאוב ולטרוח אחר מי בארה של תורה גדול התענוג, והשכר, מאלפי זהב וכסף. יגעת ומצאתי – תאמין שזו מציאה!

בשם החזון איש ז"ע מובא (פאר הדור, ג כ"א) שמותר לכבד אורח חילוני במיני מאכל, כי אם לא יברך - יעבור על איסור דרבנן, אבל אם לא יגישו לו כלל מזון - מכשילים אותו ב'לא תשנא את אחיך בלבבך' שהוא איסור מן התורה.

בתנ"ך כתוב 24 פעמים את סדר האבות "אברהם יצחק ויעקב", כדי ללמדנו ש-24 שעות ביממה היו עסוקים ביראת שמיים ובלימוד התורה.

גם ברכיבת קורקינט יש משום 'עובדין דחול' [כמובן אפילו אלו שלא מופעלים ע"י חשמל], ולכן אין לגדולים לרכוב עליהם כלל, וגם ילדים תחת גיל בר - מצוה אין להם לרכוב עליהם כלל.

הברכה הגדולה ביותר שיכולה להיות לאדם. לעשות טוב מכוח רצונו האישי.